

Το «σκοπιανό» και η «Εθνική Ελλάδα»

του Χρήστου Γιανναρά

Η λιγότερο αποτελεσματική στάση σε μια, οποιαδήποτε, πολιτική διένεξη ή αντιπαλότητα είναι να παίρνεις στα σοβαρά το μη σοβαρό, το γελοίο. Σκεφθείτε, τριάντα χρόνια τώρα, τις ελλαδικές κυβερνήσεις, τα κόμματα, τις οργανώσεις των «ευαίσθητων» πατριωτών, επιχώριων ή αποδήμων:

Αν, ακούγοντας τα παραληρήματα των Σκοπιανών και βλέποντας το άστρο της Βεργίνας στη σημαία τους ή το άγαλμα του Μεγαλέξανδρου στην κεντρική τους πλατεία, απλώς χαμογελούσαν ειρωνικά.

Αν σχολίαζαν αυτά τα καμώματα με τη συγκατάβαση που οφείλουμε σε τερατολογήματα νηπίων – με μία μόνο φράση: «Περίεργο, ο Μεγαλέξανδρος πέθανε 323 χρόνια προ Χριστού και τα πρώτα σλαβικά φύλα φτάνουν στα Βαλκάνια εννέα αιώνες αργότερα (αρχές του 7ου μ.Χ. αιώνα). Σε ποιους φοβηρούς καταψύκτες φυλάχτηκε τόσο σπέρμα του Μεγαλέξανδρου, ώστε να μας προκύψει, τόσους αιώνες μετά, ένας λαός αυθεντικών Μακεδόνων Σκοπιανών;».

Αντί να χαμογελάσουμε συγκαταβατικά για τη σκοπιανή αρλούμπα, εισπράξαμε την παιδαριωδία σαν απειλή, πανικοβληθήκαμε. Επιπολαιότητα; Αφομοιωμένη στο ασυνείδητο ανασφάλεια; Παραείναι μαζοχιστικές οι ερμηνείες. Ρεαλιστικότερο θα ήταν, ίσως, να ψάξουμε την αιτία στη χρόνια και ενδημική διχαστική μας παθολογία.

Ο Σαμαράς, τότε στην αρχή, μάλλον θεώρησε ουρανοκατέβατη την «ευκαιρία» να λανσαριστεί σαν περισσότερο «πατριώτης» και «ελληνοπρεπής» από τον Κωνσταντίνο Μητσotάκη. Η «προοδευτική» Αριστερά βρήκε θαυμάσια την αφορμή να διαφημίσει τον «διεθνισμό» της, την αποστασιοποίησή της από «πατρίδες», «παραδοσιακές σταθερές», εμμονές σε «ιστορική συνείδηση».

Το καινοφανές φρούτο της μεταπολίτευσης, η μηδενιστική Δεξιά της «παγκοσμιοποιημένης» αυταξίας του καταναλωτισμού, εμφανίστηκε μαχητική θιασώτις του «δικαιώματος» των Σκοπιανών να αυτοκαθορίζονται εθνικά, έστω και απαιτώντας τη Θεσσαλονίκη για πρωτεύουσα.

Η μετάθεση του παιδαριώδους «προβλήματος» στο πεδίο της ελλαδικής εσωστρέφειας και διχαστικής μονομανίας ήταν δώρο ουρανόσταλτο για τους Σκοπιανούς. Και το αξιοποίησαν με θαυμαστή μεθοδικότητα, ταχύτητα και αποτελεσματικότητα, αλλά και με δυσεξήγητης προέλευσης ιλιγγιώδεις πακτωλούς χρημάτων.

Ετσι, ένα ανύπαρκτο, ιστορικά και λογικά, θέμα, μια στην κυριολεξία κενολογία, αυθαίρετη, μικρονοϊκή και παιδαριώδης, μεταμορφώθηκε σε πρόβλημα διεθνές.

Ορίστηκε για την αντιμετώπισή του ειδικός διαμεσολαβητής του ΟΗΕ («φυσικά» Αμερικανός) σε ισόβια, απολαυστικής χλιδής καριέρα, για να επιχειρεί τη συγκόλληση λέξεων που θα αποδίδουν κάποια απόχρωση «μακεδονικότητας» στους επήλυδες στα Βαλκάνια Σλάβους.

Τυπώθηκαν αναρίθμητα έντυπα διεθνώς προπαγανδιστικά του «δικαιώματος» των Σλάβων να είναι σπορά του Μεγαλέξανδρου. Χρηματοδοτήθηκαν εξωφρενικού κόστους μελέτες που «κατοχυρώνουν» τις αξιώσεις των Σκοπιανών να έχουν πρωτεύουσά τους τη Θεσσαλονίκη.

Κατορθώθηκε το παραμύθι του σκοπιανού Μεγαλέξανδρου να διδάσκεται ως Ιστορία στα σχολικά βιβλία κάποιων Πολιτειών στις ΗΠΑ. Στη δεκαετία του 1990 οργανώθηκαν εντυπωσιακά συλλαλητήρια απόδημων, κυρίως στον Καναδά και στην Αυστραλία, Σκοπιανών που, δυστυχώς, τα μιμήθηκαν και οι Έλληνες, με συγκινητική έξαρση και αγνό ενθουσιασμό, αλλά δίνοντας με την αντίδρασή τους υπόσταση στην ανυπόστατη σκοπιανή απαίτηση.

Πώς μπορούμε να ερμηνεύσουμε την παταγώδη και εξευτελιστική των Ελλήνων αποτυχία στη διαχείριση του «σκοπιανού προβλήματος»; Σίγουρα, δεν πρόκειται μόνο για σύμπτωση από αρνητικές συγκυρίες – διχαστική ψυχοπαθολογία, κωμική «προοδευτική» ξιπασιά, μικρονοϊκοί και ατάλαντοι πολιτικοί, αυτοαχρηστευμένοι κρατικός μηχανισμός.

Η σημαντικότερη αιτία της αποτυχίας μοιάζει να είναι η διαφορά επιπέδου κοινωνικής δυναμικής Σκοπιανών και Ελλαδιτών: Οι μεν διεκδικούν μια ταυτότητα που, αν και πλαστογραφημένη και ανυπόστατη, τους προσδίδει αυτοεκτίμηση και καύχηση. Οι δε, υπερασπίζονται μια εξαιρετικά τιμητική, γνήσια ιστορική ταυτότητα, άσχετη όμως με τη ζωή τους, στην οποία ζωή τους ό,τι τιτλοφορείται «ελληνικό» είναι ή ρητορική παρελθοντολογία ριζικά αποκομμένη από το σήμερα ή επικαιρική πραγματικότητα ντροπής και αηδίας.

Ας το σκεφτούμε ψύχραιμα, όσο πιο αμερόληπτα μπορούμε: Η ελληνικότητα του σημερινού Έλληνα έχει την παραμικρή σχέση με ό,τι οι άνθρωποι, απανταχού της γης, μαθαίνουν να θαυμάζουν ως Αρχαία Ελλάδα – έστω και χωρίς να πολυξέρον γιατί; Ξέρει ο σημερινός Έλληνας για την Αρχαία Ελλάδα κάτι περισσότερο από επιπόλαιες φήμες ή αφελή ιδεολογήματα;

Ξέρει να εξηγήσει, γιατί ο Παρθενώνας είναι ή όχι σημαντικότερος από τον Πύργο του Αϊφελ ή από τη γέφυρα του Μπρούκλιν; Θεωρεί ή όχι ξένη γλώσσα την αρχαία ελληνική, μετά την επιβολή του μονοτονικού; Ξέρει να ετυμολογήσει τη λέξη άγαλμα, τη λέξη αλήθεια, τη λέξη κοινοβούλιο;

Έχει την παραμικρή σχέση ο σημερινός Έλληνας με τον Έλληνα που πολέμησε να ελευθερώσει τη γη των πατέρων του το 1912-13 ή με αυτόν του 1920-22 στη Μικρασία ή με αυτόν του 1940-41 στη Βόρεια Ηπειρο; Όταν η «διανόηση» σήμερα (ο Στέλιος Ράμφος, ο Θάνος Βερέμης, ο Αντώνης Λιάκος, η «ελαχιστότητά» μου) μιλάμε για «ελληνικότητα», έχουμε κώδικα συνεννόησης έστω ελάχιστα κοινό; Υπάρχει Ελληνόπουλο σήμερα έτοιμο να θυσιάσει τη ζωή του για την πατρίδα του; –

Ελλάδα για το Ελληνόπουλο σημαίνει σήμερα μόνο ντροπή, συμφορά, την αηδιαστική αναγούλα που προκαλούν τα ονόματα Τσίπρας, Φώφη, Μητσοτάκης (Θεός χωρέσει τους).

Τα τελευταία ίχνη από «αίσθηση πατρίδας» απομένουν μόνο στις κερκίδες των γηπέδων, όταν αγωνίζεται η «Εθνική Ελλάδος». Η ιδιότητα του Έλληνα είναι πια ισοδύναμη και ισόκυρη μόνο με την τυφλή μωρία της καύχησης του «γαύρου» ή του «βάζελου».

21.01.2018

Πηγή: εφημ. [Καθημερινή](#)

